

LENTE

In bloesemgeur, en zoelte, en vogelkelen
zwijgt, lente, gij van 't diepst dat mij beroert.
Geen tijdelijk thuis-zijn kan 't gemis verhelen,
dat enkel haakt naar wat van hier ontvoert.

En toch, hoe goed is 't, roerloos, tegen 't duisteren
geborgt tussen al wat bloeit en wast,
naar 't donkere wonder van uw stem te luisteren,
stil en bevredigd, lente, uw dankbre gast.

P.N. van Eyk